

РЕШЕНИЕ

№ 4233

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **46** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от ЗДвП, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Ц. В. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6477 издадена на 30.11.2022 г. от младши автоконтрольор в група 2, сектор „Пътна полиция“ към ОПП-СДВР, с която спрямо него е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.“б“ от ЗДвП - Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като на водача не е направена проба за алкохол с техническо средство, като контролните органи са могли да направят такава и принудително. Моли съда да отмени оспорената заповед, като недоказана.

В съдебно заседание оспорващият редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Представил е писмени бележки, с което излага доводи, идентични с тези в жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява, не изразява становище.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното: Срещу жалбоподателя е издадена акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ GA 45966 от 01.12.2022г., за това че на 30.11.2022г. около 23.20 часа в [населено място], по

[улица]с посока на движение от [улица]към [улица], е управлявал лек автомобил „ХЮНДАЙ“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ПОЛИ ЕФ“ ЕООД и при извършена проверка е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство - Дрегер Алкотест 7510 с фабр. № ARBA 0145. В акта е отбелязано, че е съставен по свидетелски показания. Връчен е на жалбоподателя срещу подпис. Към акта са приложени писмени доказателства – талон за медицинско изследване № 0176652, разписан от мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР, в който е удостоверено, че жалбоподателят е отказал да даде проба за алкохол и докладна записка от служител на СДВР, в която е удостоверено управлението на автомобил и отказа да се даде проба за алкохол.

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка от 30.11.2022г., с която при идентичност на фактите, описани в акта, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.“б“ от ЗДвП – „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността“, но за не повече от 18 месеца, връчена срещу подпис на жалбоподателя на 30.11.2022 г.

Установява се от представените заповеди 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР, 8121з-1524/09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи, че съставителят на оспорената ЗПАМ е надлежно оправомощен да съставя такива административни актове.

По делото е приобщена справка за нарушения на ЗДвП на водача, от която се установява, че е наказван многократно за нарушения на ЗДвП.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения: Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от компетентно длъжностно лице. Същата е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактическите и правни основания за нейното издаване. Не се установява да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на оспорения акт.

Съдът констатира, че датата на издаване на заповедта – 30.11.2022г. Е преди датата на съставяне на акта - 01.12.2022г., но намира, че това не е нарушение, което нарушава

правата на жалбоподателя. Съгласно чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. От посочената норма следва извода, че налагането на ПАМ по чл.186, ал.1 от ЗДДС, е самостоятелна и отделна процедура от тази по реализирането на административнонаказателната отговорност на нарушителя чрез налагане на административни санкции по реда на ЗАНН. За издаването на ЗПАМ е достатъчно да е установено извършено нарушение от изброените в чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП. Ето защо обстоятелствата, че актът е с дата след издаването на обжалваната заповед е ирелевантен за преценката за материалната и/или процесуалната законосъобразност на наложената със заповедта принудителна административна мярка. Съдът взе предвид и това, че нарушението е установено малко преди 00ч. на 01.12.2022г. – в 23:20ч. на 30.11.2022г. Двата акта – ЗПАМ и АУАН са се съставяли на място едновременно, което е довело до разминаването в датата, доколкото актът е бил генериран след 00:00 часа на 01.12.2022г., докато в заповедта е вписана ръчно датата на която е извършено нарушението и взето СУМПС на водача.

Принудителната административна мярка се налага със заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Предпоставка за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е извършено от водача на моторното превозно средство на нарушение от посочените в нормата на същия закон, което в случая се установява с издадения акт за административно нарушение (АУАН), съставен от компетентните длъжностни лица.

При тази законова регламентация, пренесено към настоящия казус, необходимата материалноправна предпоставка за прилагане на мярката е водачът да е управлявал МПС и да е отказал тест за алкохол с техническо средство и кръвна проба. В случая са представени писмени доказателства, които установяват наличието на тези обстоятелства.

Нарушението е констатирано от проверяващите и за реализиране на административно-наказателната му отговорност е образувано административно-наказателно производство със съставен акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има обвързваща доказателствена сила за административните органи. По своята правна същност актът за установяване на административно нарушение е официален документ, издаден от надлежен орган в

предписаната от закона форма, чрез която се констатира едно фактическо положение, което разкрива признаците на административно нарушение. Към него са приложени писмени доказателства, в подкрепа на фактите, посочени в акта и в ЗПАМ. Жалбоподателят не е представил доказателства, които да оборят или внесат съмнение, че са се осъществили описаните факти, които обосновават налагането на принудителната мярка. Неоснователни са оплакванията в жалбата за това, че не е осъществено нарушението, предвид възможността на жалбоподателя да се вземе принудително проба за алкохол. Следва да се има предвид, че нарушението, заради което е наложена мярката, се изразява във възпрепятстване на проверка чрез отказ доброволно да се даде проба за алкохол, което задължение водачите на МПС имат по силата на закона. Принудителното взимане на проба не променя факта, че с отказа да се даде доброволно такава се осъществява състава на нарушението на чл. 174, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и възникват предпоставките за налагане на ЗПАМ по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП.

Предназначението на принудителните административни мерки с превантивен характер е да осуети възможността на лицето да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание или санкция. Процесната принудителна административна мярка не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия (ПТП), на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Това въздействие върху субекта, е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения. Оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон, като прилагането на обжалваната ПАМ, освен че е фактически обосновано и доказано от гледна точка на наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при спазване на административно производствените правила и съобразяване с целта на закона, е правилна и законосъобразна. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. В. С.,ЕГН [ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6477. издадена на 30.11.2022 г. от младши автоконтрольор в група 2, сектор „Пътна полиция“ към ОПП-СДВР.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

СЪДИЯ ПРИ АССГ: